

5. VÝVOJ PRÁVNÍ ÚPRAVY POJIŠTĚNÍ VKLADŮ VE SPOŘITELNÍCH A ÚVĚRNÍCH DRUŽSTVECH

Přijímání vkladů na území dnešní ČR nebylo ani v minulosti pouze doménou bank. Jak uvádí podkapitola 3.1., s rozvojem moderního bankovního podnikání v 19. století vznikaly také záložny jako subjekty založené na členském principu, které uspokojují finanční potřeby svých členů a jsou proto zaměřeny spíše lokálně. Konec prvního období jejich činnosti je spojen s rokem 1948, kdy byly spolu se spořitelny nejprve integrovány do třístupňové hierarchie a záhy přeměněny na státní spořitelny s centrálním řízením i dohledem ze strany ministerstva financí, resp. rokem 1967, kdy byly integrovány do jediného subjektu – Státní spořitelny (viz podkapitolu 3.1.). Nová etapa tuzemského bankovníctví, jejíž základ položil zákon č. 158/1989 Sb., o bankách a spořitelkách, však znamenala pouze návrat k dvoustupňovému modelu bank a nezahrnovala družstevní peněžnictví stavící na členském principu. To bylo změněno až přijetím zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelkách a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSÚD“). Tento zákon vymezil spořitelnu a úvěrní družstvo (dále též jen „družstevní záložna“) jako právnickou osobu v právní formě družstva, která pro podporu hospodaření svých členů provozuje převážně finanční činnosti, mezi které zákon v ustanovení § 1 odst. 3 řadí přijímání vkladů (vedle poskytování úvěrů, záruk a peněžních či dalších služeb). Družstevní záložny se tak od nabytí účinnosti ZSÚD, tedy 1. ledna 1996, staly dalším typem subjektu, kterému bylo dovoleno přijímat vklady od veřejnosti, a to vedle univerzálních bank a stavebních spořitel (jako bank speciálních).

S ohledem na to, že družstevní záložny byly od počátku svébytným typem subjektu, kterému bylo dovoleno přijímat vklady od veřejnosti, ovšem za podmínek odpovídajících specifikám právní formy družstva, byl pro ně vytvořen i samostatný systém pojištění vkladů, jehož existence pokračovala až do roku 2006. Proto je související právní úpravě věnována samostatná, byť s ohledem na analyzovanou materii rozsahově výrazně úspornější kapitola této publikace. Její první podkapitola (5.1.) je věnována přijetí ucelené právní úpravy samostatného systému pojištění vkladů u spořitelních a úvěrních družstev (jde o analogii k právní úpravě FPV analyzované v podkapitole 3.2.), navazující podkapitola (5.2.) je pak věnována změnám této právní úpravy (tedy analogickému pohledu, který u bank přinesly podkapitoly 3.3, 3.5. a 4.2).

5.1. Právní úprava samostatného systému pojištění pohledávek z vkladů u družstevních záložen

Zatímco stavební spořitelny byly od počátku (červenec 1995) spolu s univerzálními bankami zapojeny do systému pojištění vkladů zajišťovaném FPV, byl pro družstevní záložny zvolen zcela samostatný systém. Toto nastavení pak mohlo reflektovat některá specifika družstevních záložen, zejména pak to, že člen měl povinnost složit členský vklad (ten se nazýval členským podílem a byl stanoven pro každého člena ve stejné výši), který se odlišoval od vkladu (který naopak představoval pohledávku obdobnou té u vkladů u bank a pouze u něj bylo relevantní řešit otázku pojištění), a dále též uhrazovací povinnost ke krytí ztrát družstevní záložny, a to minimálně ve výši dvojnásobku členského podílu (§ 4 odst. 3 ZSÚD ve znění přijatém v roce 1995), což mohlo do jisté míry ospravedlnit nižší výši příspěvku družstevní záložny v porovnání s příspěvkem bank do FPV. Odlišný byl též orgán dohledu, kterým nebyla ČNB jako u bank, ale nově zřízený Úřad pro dohled nad družstevními záložnami. ZSÚD věnoval pojištění vkladů ustanovení § 14 až 21 ZSÚD, která kopírovala systematiku úpravy FPV v tehdy platném ZoB. Následující popis obsahuje též komparaci těchto dvou úprav.

Základní charakteristika ZFDZ (§ 14)

Zákon předně zřídil Zajišťovací fond družstevních záložen (dále jen „ZFDZ“), který se stal obdobou bankovního FPV – také šlo o právnickou osobu zapisovanou do obchodního rejstříku (§ 14 odst. 1 ZSÚD), která není státním fondem a na kterou se nevztahují zvláštní předpisy o pojišťovnictví (odst. 2). ZFDZ byl, stejně jako FPV, postaven na principu *ex ante* fondu tvořeného především příspěvky družstevních záložen (odst. 4), ziskem z investování peněžních prostředků, prostředků z přijatých návratných finančních výpomocí od družstevních záložen, pokut a penále uložených dohledovým orgánem¹³³ a dalšími zdroji.¹³⁴ Shodně s FPV byla stanovena povinná účast družstevních záložen (odst. 3), ovšem nebylo třeba řešit otázku subjektů působících na území ČR ve formě pobočky, protože družstevní záložna byla od počátku pojata jako ryze česká forma subjektu oprávněného přijímat vklady. Dalším shodným prvkem bylo omezení čerpání prostředků ze ZFDZ pouze na výplatu náhrad pohledávek z vkladů a splátky přijatých návratných finančních výpomocí (odst. 5), ovšem tím, že na rozdíl od FPV byly prostředky v ZFDZ určeny též pro náhradu majetkové újmy vzniklé v důsledku porušení zákona dohledovým orgánem.¹³⁵

¹³³ Tím byl Úřad pro dohled nad družstevními záložnami – viz ustanovení § 22 a násl. ZSÚD ve znění přijatém v roce 1995.

¹³⁴ Těmito dalšími zdroji byly úhrady pohledávek vůči družstevní záložně podle § 20 ZSÚD ve znění přijatém v roce 1995 a výtěžky z ukončených konkurzních a likvidačních řízení.

¹³⁵ Podle ustanovení § 23 odst. 2 ZSÚD ve znění přijatém v roce 1995 platilo, že „jestliže soud pravomocně rozhodne, že Úřad při výkonu dohledu porušením zákona způsobil majetkovou újmu, má

Řízení ZFDZ (§ 15)

ZFDZ byl řízen šestičlenným představenstvem (oproti pětičlenné správní radě FPV) a funkční období bylo pouze 3 roky (oproti 5 letům v případě FPV), byť stejně jako u FPV bylo umožněno jmenování stejné osoby i opakovaně. Analogicky s FPV byl i v případě ZFDZ jeden člen jmenován z řad zaměstnanců orgánu dohledu a nejméně 3 členové museli být současně členy představenstev družstevních záložních (u FPV to byli nejméně 2 členové, avšak z pětičlenné správní rady). Shodně s úpravou pro FPV nenáležela členu představenstva ZFDZ odměna, ale jen náhrada nákladů vzniklých v souvislosti s výkonem funkce. Podrobnosti postavení, působnosti a činnosti ZFDZ pak byly svěřeny statutu vydávanému představenstvem, po předchozím souhlasu jak dohledového orgánu (Úřadu pro dohled nad družstevními záložnicemi), tak i MF ČR (u Statutu FPV byl požadován souhlas jen MF ČR).

Příspěvky do ZFDZ a vymezení pojištěných vkladů (§ 16)

Ex ante příspěvky byly v § 16 odst. 1 ZSÚD stanoveny ve výši 0,3 % z objemu pojištěných vkladů k 31. prosinci předchozího roku. Jednalo se o nižší sazbu v porovnání s příspěvky bank do FPV (0,5 %). Vstřícnější nastavení bylo též u termínu placení, který byl stanoven až na konec dubna běžného roku, zatímco banky do FPV odváděly příspěvky vždy do konce ledna. Pojištěné vklady vymezoval ustanovení § 16 ZSÚD pozitivně jako „*vklady vedené v českých korunách na jméno, příjmení, adresu a datum narození vkladatele*“. Stejně jako u bank tedy byly zahrnuty pouze vklady předem identifikovaných fyzických osob.¹³⁶ Na rozdíl od úpravy v ZoB však chyběla negativní část definice pojištěných vkladů, neboť družstevní záložna nemohla vydávat cenné papíry (tato činnost nespadala do předmětu činnosti dle § 3 odst. 1 a 2 ZSÚD).

Výplata náhrad vkladů (§ 17)

Obdobně jako u výplaty náhrad z FPV bylo i v případě ZFDZ iniciačním prvkem písemné oznámení o neschopnosti družstevní záložny dostát závazkům vůči vkladateli za zákonných a smluvních podmínek, bez stanovení lhůty pro provedení takového oznámení. Na rozdíl od úpravy v ZoB toto oznámení nečinil orgán dohledu společně s MF ČR, ale samostatně. Následně ZFDZ stanovil den zahájení výplaty náhrad, a to po dohodě s orgánem dohledu (bez ingerence MF ČR), přičemž nebyl omezen lhůtou, do kdy má takové stanovení provést. Ustanovení § 17 odst. 3 pak stanovilo, že důvodem pro výplatu náhrad vkladů není rozhodnutí orgánu dohledu o omezení nebo zákazu některých činností družstevní záložny až na 60 dnů či uvalení nucené správy na družstevní záložnu na dobu až šest měsíců.

družstevní záložna právo na náhradu takové újmy z Fondu“. Toto ustanovení bylo ze ZSÚD vypuštěno zákonem č. 57/2006 Sb., o změně zákonů v souvislosti se sjednocením dohledu nad finančním trhem, kterým přešel dohled nad družstevními záložnicemi na ČNB.

¹³⁶ Družstevní záložna mohla přijímat vklady pouze od svých členů, kterými mohly být pouze osoby fyzické (§ 4 odst. 1 ZSÚD ve znění přijatém v roce 1995).

Limit náhrady a pravidlo *per depositor* (§ 18)

Shodně s úpravou pojištění vkladů u bank dle ZoB (a článkem 8 tehdy platné DGSD 1) byly náhrady vkladu člena družstevní záložny počítány pravidlem *per depositor*, kdy se pro uplatnění limitu sčítaly všechny vklady člena u jedné družstevní záložny, a od výsledné částky se pak odečítaly splatné závazky daného člena v českých korunách. Samotná výše vyplácené náhrady dosahovala 80 % čisté korunové pohledávky (vypočtené dle výše uvedeného postupu), maximálně však 100 tis. Kč pro jednoho člena u jedné družstevní záložny – jde tedy o stejný limit platný v té době pro vkladatele u bank.

Družstevní záložny nemohly vést účty, na kterých by byly deponovány peněžní prostředky jiné osoby než člena družstva, neboť by to bylo v rozporu s vymezením předmětu činnosti v § 3 odst. 1 a 2 ZSÚD. Proto ZSÚD neobsahoval analogickou úpravu k § 41f ZoB.

Místo a způsob výplaty náhrad (§ 19)

Stejně jako den zahájení bylo místo a způsob výplaty náhrad stanoveno ZFDZ v dohodě s Úřadem pro dohled nad družstevními záložnami, tedy dohledovým orgánem. Analogicky probíhala spolupráce při zajištění vhodného způsobu informování vkladatelů.

Změna věřitele družstevní záložny (§ 20)

Analogicky k úpravě v ZoB (a též směrnicové úpravě dle DGSD 1) platilo, že se ke dni zahájení plateb snížila pohledávka člena družstva o částku rovnající se jeho právu na náhradu ze ZFDZ. Stejně jako u FPV tedy platilo, že k tomuto snížení docházelo prvním dnem, kdy bylo možné realizovat právo člena družstva (v pozici vkladatele) na náhradu vkladu, bez ohledu na to, kdy či dokonce zda vůbec bylo realizováno. Analogicky pak k tomuto snížení se ZFDZ stal dnem zahájení výplaty náhrad věřitelem družstevní záložny výši práv členů družstevní záložny na plnění ze ZFDZ. Šlo tedy o totožnou úpravu se ZoB. V tomto kontextu pak lze odkázat na problematiku, zda mělo jít o zákonnou cesi pohledávky či založení originární pohledávky (viz podkapitulu 3.2.).

Investování prostředků ZFDZ (§ 21)

Shodně s úpravou pro FPV dle ZoB mohl ZFDZ investovat spravované peněžní prostředky do státních dluhopisů, cenných papírů se státní zárukou a poukázek ČNB, či je deponovat bezúročně u ČNB.

V porovnání s právní úpravou FPV dle tehdy platného ZoB neobsahoval ZSÚD pravidla pro situaci, kdy by ZFDZ nedisponoval dostatečnou částkou pro výplaty náhrad vkladů (chyběla analogická ustanovení k § 41i a 41k ZoB). Z ustanovení § 14 odst. 4 ZSÚD ale plyne, že zdrojem prostředků ZFDZ mohly být též návratné finanční výpomoci od družstevních záložen, proto lze dovodit, že zákonodárce

počítal s tím, že chybějící prostředky budou získány od ostatních družstevních záložen návratnou formou.

5.2. Změny právní úpravy pojištění pohledávek vkladů u družstevních záložen

V období prvních let existence novodobého sektoru družstevních záložen došlo k jeho překotnému rozvoji. Již v prvním roce (1996) vzniklo 45 subjektů a v roce 1999 jich bylo v Obchodním rejstříku zapsáno 133.¹³⁷ Jak uvádí Vašek, činnost řady subjektů neměla dlouhého trvání, neboť jejich podnikání bylo extrémně rizikové, kdy vysoce úročené vklady financovaly velmi rizikové úvěry a nové vklady postupně přestaly dostačovat pro krytí požadavků na výplaty dřívějších vkladů, a současně právní úprava tohoto sektoru neobsahovala stěžejní obezřetnostní pravidla běžná u bank (povinné minimální rezervy, kapitálová přiměřenost).¹³⁸ Řada družstevních záložen následně prošla nucenou správou, likvidací či konkursem – ke konci roku 2001 se takový stav týkal 79 z celkových 134 subjektů.¹³⁹

První novela pravidel fungování systému pojištění vkladů u družstevních záložen byla přijata v roce 2000, kdy se již projevovaly výše zmíněné problémy sektoru družstevních záložen. Další novely následovaly. Níže je uveden jejich přehled, vč. hlavních změn.

Zákon č. 100/2000 Sb. (účinnost od 1. května 2000)

V rámci první novelizace pravidel došlo především ke zvýšení ročního příspěvku do ZFDZ v § 16 odst. 1 ZSÚD, a to z 0,3 % na 0,5 % z objemu pojištěných vkladů, tedy na úroveň příspěvku bank do FPV (ta ale byla krátce na to, v roce 2001, snížena na 0,3 %). Současně se změnil způsob výpočtu, kdy se průměrný objem pojištěných vkladů nově stanovil podle čtvrtletních stavů pojištěných vkladů v předchozím kalendářním roce. U bank došlo ke změně až o rok později s tím, že u nich se výpočet prováděl podle stavů na konci každého měsíce.

Podstatnou změnou bylo také zavedení nové podmínky pro vznik nároku na výplatu náhrady vkladu do § 17 odst. 1 ZSÚD, a to v podobě prokázání ze strany družstevní záložny vůči orgánu dohledu, že se její členové podíleli na krytí ztráty formou uhrazovací povinnosti upravené v § 4 odst. 3 ZSÚD.¹⁴⁰

¹³⁷ ÚŘAD PRO DOHLED NAD DRUŽSTEVNÍMI ZÁLOŽNAMI. Zpráva o činnosti a hospodaření za rok 2001. Tab.1 – Vývoj sektoru od roku 1996 do roku 2001. s. 6.

¹³⁸ VAŠEK, Roman. *Analýza vývoje české bankovní soustavy od r. 1918*. Bakalářská práce. Brno: Masarykova univerzita, 2011. s. 42–43.

¹³⁹ ÚŘAD PRO DOHLED NAD DRUŽSTEVNÍMI ZÁLOŽNAMI. Zpráva o činnosti a hospodaření za rok 2001. Tab. 2 – Znázornění struktury sektoru peněžního družstevnictví. s. 6.

¹⁴⁰ Toto ustanovení bylo předmětnou novelou též upraveno a znělo takto: „Člen je povinen kryt ztrátu družstevní záložny uhrazovací povinností v souladu s tímto zákonem. Výši uhrazovací povinnosti

Novelou byla také doplněna ustanovení, která souvisela se situací, kdy by v ZFDZ nebyl dostatek prostředků pro výplatu náhrad vkladů. Zatímco pro FPV bylo v tehdy platném ZoB stanoveno, že chybějící prostředky doplní návratnou formou stát a ČNB (toto ustanovení bylo změněno v roce 2001 a FPV si měl chybějící prostředky nejprve získat na trhu), ZFDZ získal možnost přijmout půjčku, bez bližší specifikace (navíc nešlo o povinnost zajistit si chybějící prostředky půjčkou na trhu). To pak umožnilo v roce 2000 reagovat na potřebu značného objemu prostředků v podobě dluhopisového programu (ZFDZ v té době spravoval cca 35 mil. Kč, odhad výplaty náhrad dosahoval částky cca 6 mld. Kč).¹⁴¹ Pokud by stále nebyl k dispozici dostatek prostředků, měl ZFDZ podle nového odst. 3 v § 20 ZSÚD provést částečné výplaty poměrně dle výše nároku na náhradu a zbývající část pak až v okamžiku, kdy získal potřebné zdroje. V mezidobí se přitom nevyplacená část náhrad neúročila, ale ani nepromlčela. Zde je třeba připomenout, že zákon nestanovoval lhůtu pro zahájení výplat náhrad (viz předchozí text), tedy způsob rozložení výplat náhrad byl na rozhodnutí ZFDZ a Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami. K řešení situace nedostatku prostředků ve ZFDZ se vázal i nově doplněný § 21a ZSÚD, dle kterého by se v takovém případě zvýšily *ex ante* příspěvky na trojnásobek, tedy 1,5 % objemu pojištěných vkladů.

Dále byla změněna ustanovení § 15 ZSÚD o řízení ZFDZ, kdy se počet členů představenstva snížil z 6 na 3 s tím, že předsedu a ostatní členy již nejmenoval ministr financí, ale předseda Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, a analogicky k poklesu počtu členů kleslo i minimální zastoupení osob z představenstev družstevních záložen (ze 3 na 1). Upravilo se též ustanovení § 21 ZSÚD limitující nakládání s peněžními prostředky ZFDZ, kdy tyto mohly být nově též ukládány u bank či investovány do hypotečních zástavních listů, případně též do dluhopisů vydaných centrálními bankami členských států OECD, za které převzaly tyto státy záruku.

Zákon č. 406/2001 Sb. (účinnost od 1. 12. 2001)

Tato novela rozšířila krytí vkladů též v jiné než české měně (§ 16 odst. 1 ZSÚD), přičemž výplata náhrad zůstala výhradně v českých korunách (§ 17 odst. 1 a § 18 odst. 1 ZSÚD). Zákon také myslel na situaci, kdy končí členství v družstevní záložně, a výslovně přiznal krytí vkladů (pokud by družstevní záložna nebyla schopna tento vklad vyplatit). Nicméně vklad ve formě členského podílu nadále kryt nebyl.

člena vůči družstevní záložně ke krytí jejich ztrát určují stanovy, musí být však nejméně dvojnásobkem členského podílu. Uhrazovací povinnost může být pro jednotlivé členy rozdílná v závislosti na výši jejich uložených vkladů. Ve stanovách může být určeno, že uhrazovací povinnost členů všech nebo některých volených orgánů družstevní záložny je vyšší a může být určena i rozdílně pro jednotlivé volené orgány družstevní záložny."

¹⁴¹ JÍRŮ, Zdeněk. *Význam a role Fondu pojištění vkladů*. Diplomová práce. Praha: Vysoká škola ekonomická v Praze, 2014. Kapitola 2.3.2 Zákon č. 100/2000 Sb. s. 43.

Zákon č. 212/2002 Sb. (účinnost od 27. května 2002)

Zatímco v případě bank došlo k postupnému zvyšování limitu krytí pohledávek z vkladů ze 100 tis. Kč na 300 tis. Kč a následně na 400 tis. Kč v roce 1998, resp. 25 tis. EUR v roce 2001, v případě družstevních záložen bylo provedeno jediné zvýšení, a to ze 100 tis. Kč na 400 tis. Kč, navíc až v roce 2002. Současně se snížila spoluúcast vkladatelů z 20 % na 10 % a ZFDZ tedy vyplácel 90 % pohledávky až do částky 400 tis. Kč.

Zákon č. 280/2004 Sb. (účinnost 1. května 2004)

Touto novelou došlo k dokončení implementace DGSD 1 pro vklady u družstevních záložen (pro vklady u bank k tomu došlo již dříve, a to zákonem č. 319/2001 Sb. účinným od 7. září 2001). Zásadní změny se týkaly toho, které vklady a v jaké výši jsou kryty. Došlo ke zvýšení absolutního limitu krytí v ustanovení § 18 odst. 2 ZSÚD, a to na částku 700 tis. Kč. Oproti nastavení pro krytí vkladů v bankách v ZoB byl limit stanoven v národní měně a na nižší úrovni – v době nabytí účinnosti zákona se kurz pohyboval okolo 32 Kč za EUR, tedy krytí bylo na úrovni necelých 22 tis. EUR (oproti 25 tis. EUR pro bankovní vklady dle v té době platného ZoB). Druhou zásadní změnou bylo zahrnutí vkladů právnických osob, neboť novela současně revidovala znění § 4 odst. 1 ZSÚD, ze které bylo vypuštěno omezení, že členem může být pouze osoba fyzická (nadále ale platilo pravidlo v § 3 odst. 1 ZSÚD, že družstevní záložna může přijímat vklady pouze od svých členů). Třetí změnou pak bylo vymezení vkladu se zvláštním režimem jako vkladu, na němž jsou evidovány peněžní prostředky více osob. Šlo o období vkladů v režimu § 41f ZoB, vč. postupu výpočtu výše náhrady, kdy se k oprávněným osobám přistupovalo jako by šlo o peněžní prostředky evidované na jejich vlastním účtu.

Další změnou, která se dotkla samotných družstevních záložen, bylo razantní snížení výše příspěvku do ZFDZ v ustanovení § 16 odst. 1 ZSÚD, a to z 0,5 % na 0,15 %, což mělo reagovat na rozšíření výpočtové základny (nově se do pojištěných vkladů zahrnovaly i vklady právnických osob a též pohledávky potvrzené vkladovým certifikátem nebo vkladovým listem dle nového znění § 16 odst. 3 ZSÚD). Po vzoru úpravy v ZoB bylo i do ZSÚD zavedeno pravidlo výpočtu průměrného objemu pojištěných vkladů (pro účely stanovení příspěvku) dle měsíčních stavů (do té doby to bylo dle čtvrtletních stavů). Shodně s FPV mohl ZFDZ investovat prostředky v souladu se svým statutem, bez explicitního omezení přímo v zákoně (§ 21 odst. 2 ZSÚD).

V neposlední řadě přinesla tato novela stanovení lhůt v rámci celého procesu výplaty náhrad vkladů. Orgán dohledu musel nově vydat oznámení o neschopnosti družstevní záložny dostát svým závazkům do 21 dnů od zjištění rozhodné skutečnosti (§ 17 odst. 1 ZSÚD), což analogicky odpovídalo úpravě dle ZoB. Samotnému ZFDZ pak zákon v § 17 odst. 2 ZSÚD uložil vyplatit řádně ověřené náhrady oprávněným osobám do 3 měsíců ode dne, kdy Úřad pro dohled nad družstevními záložnami vydal zmíněné oznámení. Zde stojí za zdůraznění rozdílná díkce oproti

ustanovení § 41d odst. 2 ZoB, dle kterého měl FPV „být schopen“ vyplatit náhradu oprávněným osobám do 3 měsíců, což bylo možné vnímat jako den zahájení výplaty náhrad. V případě ZFDZ ale ZSÚD stanovil, že v dané lhůtě mají být „náhrady vyplaceny“. Druhým rozdílem oproti úpravě v ZoB bylo ustanovení § 17 odst. 2 ZSÚD in fine, které explicitně normovalo, že mimořádnou okolností pro prodloužení lhůty pro vyplacení náhrad (a to až dvakrát) je i nedostatek prostředků v ZFDZ k výplatám náhrad. Do ustanovení § 20 odst. 3 ZSÚD pak bylo doplněno, že nárok na výplatu náhrady vkladu se promlčuje ve lhůtě 5 let ode dne zahájení výplat. S procesem výplaty náhrad pak ještě souviselo revidované ustanovení § 21 odst. 1 ZSÚD, dle kterého si měl ZFDZ případně chybějící prostředky na výplatu náhrad vkladů obstarat na trhu, a to za podmínek pro něj co nejnvýhodnějších (stejně pravidlo obsahoval § 41i ZoB pro FPV). Ke splácení takto vzniklého dluhu ZFDZ pak sloužily budoucí *ex ante* příspěvky, které v takovém případě dle revidovaného znění § 21a ZSÚD zvyšovaly na dvojnásobek, tj. 0,30 % z průměrného objemu pojištěných vkladů (do té doby šlo o trojnásobek, navíc oproti tehdejší základní výši příspěvku 0,50 % z průměrného objemu pojištěných vkladů).

Zákon č. 57/2006 Sb. (účinnost od 1. dubna 2006)

Tato novela ZSÚD představovala konec samostatného systému pojištění vkladů v družstevních záložnách v ČR, neboť v rámci integrace dohledu nad finančním trhem do ČNB byl nejen zrušen dosavadní dohledový orgán v podobě Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami, ale družstevní záložny byly nově povinny účastnit se FPV, stejně jako banky. Tím se i na vklady v družstevních záložnách plně vztáhly veškeré parametry nastavené pro bankovní vklady, zejména absolutní limit krytí ve výši 25 tis. EUR (oproti dosavadním 700 tis. Kč). Příspěvek do FPV byl pro družstevní záložny stanoven na 0,1 % z průměrného objemu pojištěných vkladů, stejně jako pro univerzální banky.